२०७१ श्रावण ०८ बिहीबार २४-०७-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– माया रावणको सङ्गमा आएर तिमी भड्क्यौ, पवित्र बिरुवा अपवित्र बन्यौ, अब फेरि पवित्र बन ।"

प्रश्नः– हरेक बच्चालाई आफैंसँग कुनचाहिँ आश्चर्य लाग्छ ? बाबालाई बच्चाहरूमाथि कुनचाहिँ आश्चर्य लाग्छ ?

उत्तरः– बच्चाहरूलाई आश्चर्य लाग्छ– हामी के थियौं, कसका सन्तान थियौं, यस्ता बाबाको हामीलाई वर्सा मिलेको थियो, उहाँ बाबालाई नै हामीले बिर्सियौं । रावण आयो, यति बादल (कुइरो) आयो जसले गर्दा रचयिता र रचना सबै भुल्न पुग्यौं । बाबालाई बच्चाहरूप्रति आश्चर्य लाग्छ, जुन बच्चाहरूलाई मैले यति उच्च बनाएँ, राज्य-भाग्य दिएँ, उनै बच्चाहरूले मेरो ग्लानि गर्न थाले । रावणको सङ्गतमा आएर सबैकुरा गुमाइदिए ।

ओम् शान्ति । के सोचिरहेका छौ ? नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हरेक जीवात्मा अब आफैसँग आश्चर्य मानिरहेका छन्, हामी के थियौं, कसका सन्तान थियौं, वास्तवमा बाबासँग वर्सा मिलेको थियो, फेरि कसरी हामीले बिर्सियौं ! हामी सतोप्रधान दुनियाँमा सारा विश्वको मालिक थियौं, धेरै सुखी थियौं । फेरि हामी सिँढी उत्रियौं । रावण आयो अर्थात् यति कुइरो आयो जसले गर्दा रचयिता र रचनालाई हामीले बिर्सियौं । कुइरोमा मानिसहरूले बाटो आदि भुल्छन् नि । त्यस्तै हामीले पनि भुल्यौं– हाम्रो घर कहाँ हो, कहाँ रहनेवाला थियौं । अब बाबा देखिरहनुभएको छ– मेरा बच्चाहरू, जसलाई मैले आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले राज्य-भाग्य दिएर गएको थिएँ, बडो आनन्द-मौजमा थिए, यो भूमि फेरि के हुन पुग्यो ! कसरी रावणको राज्यमा आयौ ! पराइ राज्यमा त अवश्य दुःख नै मिल्छ । कति तिमीहरू भड्कियौ ! अन्धश्रद्धामा बाबालाई खोजिरह्यौ तर कहाँ मिल्यो र ! जसलाई ढुङ्गा-मुढामा राखिदियौ भने मिल्छ फेरि कसरी ? आधाकल्प तिमी भड्किँदा-भड्किँदा निराश भयौ । आफ्नै अज्ञानका कारण रावण राज्यमा तिमीले कति दुःख लियौ । भक्तिमार्गमा कति गरिब बनेका छन् । बाबालाई बच्चाहरूतर्फ हेर्दा ख्याल आउँछ, भक्तिमार्गमा कति भड्कन्छन् ! आधाकल्प भक्ति गरेका छन्, केको लागि ? भगवान्सँग मिल्नको लागि । भक्तिपछि नै भगवान् फल दिनुहुन्छ । के दिनुहुन्छ ? त्यो त कसैले जान्दैनन्, बिल्कुल बुद्धू बनेका छन् । यो सबै कुरा बुद्धिमा आउनुपर्छ– हामी के थियौं, फेरि कसरी राज-काज गर्दथ्यौं, फेरि कसरी सिँढी तल उत्रिँदा-उत्रिँदा रावणको बन्धन (जंजीर) मा बाँधिदै गयौं । अपरम्पार दुःख थियो । पहिले पहिले तिमी अपरम्पार सुखमा थियौ । त्यसैले दिलमा आउनुपर्छ, आफ्नो राज्यमा कति सुख थियो, फेरि पराइ राज्यमा कति दुःख पायौं । जसरी तिनीहरूले सम्झन्छन्– अंग्रेजहरूको राज्यमा हामीले कति दुःख पायौं । अब तिमी बसेका छौ, भित्र यो ख्याल आउनुपर्छ– हामी को थियौं, कसका सन्तान थियौं ? बाबाले हामीलाई सारा विश्वको राज्य दिनुभयो, फेरि कसरी हामी रावण राज्यमा जकडियौं (बाँधियौं) । कति दुःख देख्यौं, कति विकर्म गऱ्यौं । सृष्टि दिनप्रतिदिन गिर्दै गइरहेको छ । मानिसहरूको संस्कार दिन प्रतिदिन विकारी (क्रिमिनल) बन्दै गएको छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरूको स्मृतिमा आउनुपर्छ । बाबा देख्नुहुन्छ– यो पवित्र बिरुवा थियो, जसलाई राज्य-भाग्य दिएँ, उसैले फेरि मेरो कर्तव्यलाई बिर्स्यो । अब फेरि तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्न चाहन्छौ भने म बाबालाई याद गर, तब सबै पाप काटिनेछ । तर याद पनि गर्न सक्दैनन्, घरी-घरी भन्छन्– बाबा बिर्सिन्छु । अरे, तिमी याद गर्दैनौ भने पाप कसरी काटिन्छ ? एक त तिमी विकारमा गिरेर पतित बन्यौं, अनि दोस्रो फेरि बाबालाई गाली गर्न लाग्यौ । मायाको सङ्गतमा आएर तिमी यति गिर्न पुग्यौ, जसकारण तिमीलाई जसले आकाशमा चढायो उहाँलाई जहाँतहाँ (सर्वव्यापी) भन्न लाग्यौ । मायाको सङ्गतले तिमीले यस्तो काम गऱ्यौ ! बुद्धिमा आउनुपऱ्यो नि । एकदमै पत्थरबुद्धि त बन्नु हुँदैन नि । बाबा दिनहुँ भन्नुहुन्छ– म फस्टक्लास प्वाइन्ट तिमीहरूलाई सुनाउँछु ।

जसरी बम्बईमा संगठन भयो भने त्यसमा बताउन सक्छौ– बाबाले भन्नुभएको छ– हे भारतवासीहरू, तिमीहरूलाई मैले राज्य-भाग्य दिएको थिएँ । तिमी देवताहरू स्वर्गमा थियौ, फेरि तिमीहरू रावण राज्यमा कसरी आयौ, यो पनि ड्रामामा पार्ट छ । तिमीहरूले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई बुझ तब ऊँच पद प्राप्त गर्न सक्नेछौ । अनि मलाई याद गऱ्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुनेछ । बस्न त यहाँ सबै बसेका छन् फेरि पनि कसको बुद्धि कहाँ, कसको बुद्धि कहाँ छ । बुद्धिमा आउनुपर्छ– हामी कहाँ थियौं, अब हामी पराइ रावण राज्यमा आइपुगेका छौं । त्यसैले कति दुःखी भएका छौं । हामी शिवालयमा त धेरै सुखी थियौं । अब बाबा आउनुभएको छ– वेश्यालयबाट निकाल्न, फेरि पनि निस्किदै निस्किदैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी शिवालय जानेछौ, फेरि वहाँ यो

विष मिल्दैन । यहाँको जस्तो अशुद्ध खान-पान मिल्नेछैन । यी त विश्वका मालिक थिए नि । फेरि कहाँ गए ? अब आफ्नो राज्य-भाग्य लिइरहेका छन् । कति सहज छ । यो त बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, सबै सेवाधारी हुँदैन । नम्बरवार राजधानी स्थापना गर्नु छ, जसरी ५ हजार वर्ष पहिले गरिएको थियो । सतोप्रधान बन्नु छ, बाबा भन्नुहुन्छ– यो हो तमोप्रधान पुरानो दुनियाँ । बिल्कुल पुरानो जब हुन्छ, तब त बाबा आउनुहुन्छ नि । बाबा बाहेक त अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन । भगवान् यस रथद्वारा हामीलाई पढाइरहनुभएको छ, यो याद रहे पनि बुद्धिमा ज्ञान हुन्छ । फेरि अरूलाई सम्झाएर आफूसमान पनि बनाऊन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– पहिले त तिम्रो खराब चरित्र (क्रिमिनल क्यारेक्टर) थियो, जुन मुश्किलले सुध्रन्छ । आँखाको हिंसा निस्किदै निस्किदैन । एक त कामको हिंसा, त्यो मुश्किलले छुट्छ अनि फेरि साथमा ५ विकार छन् । क्रोधको हिंसा पनि कति छ । बसी-बसी भूत आउँछ । यो पनि हिंसा भयो । अहिंसा त भएन नि । नतिजा के होला ! सय गुणा पाप चढ्नेछ । घरी-घरी क्रोध गरिरहन्छन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– तिमी अब रावण राज्यमा त छैनौ नि । तिमी त ईश्वरको पासमा बसेका छौ । त्यसैले यी विकारहरूबाट छुट्ने प्रतिज्ञा गर्नुपर्छ । बाबा भन्नहुन्छ– अब मलाई याद गर । क्रोध नगर । ५ विकारले तिमीलाई आधाकल्प गिराउँदै आयो । सबैभन्दा उँच पनि तिमी थियौ । सबैभन्दा धेरै गिरेका पनि तिमी नै हौ । यी ५ भूतहरूले तिमीलाई गिरायो । अब शिवालयमा जानको लागि यी विकारहरूलाई निकाल्नु छ । यस वेश्यालयबाट दिल हटाऊ । बाबालाई याद गऱ्यौ भने अन्त मति सो गति हुनेछ । तिमी घरमा पुग्नेछौ, अरू कसैले यो मार्ग बताउन सक्दैन । भगवानुवाच– मैले त कहिल्यै पनि म सर्वव्यापी हुँ भनेको छैन । मैले त राजयोग सिकाएँ, भनेको थिएँ– तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु, फेरि वहाँ त यो ज्ञानको कुनै आवश्यकता नै हुँदैन । मनुष्यबाट देवता बन्छन्, तिमीले वर्सा प्राप्त गर्छौ । यसमा हठयोग आदिको कुरा छैन । आफूलाई आत्मा सम्झ, आफूलाई शरीर किन सम्झन्छौ । शरीर मानेपछि फेरि ज्ञान धारण गर्न सक्दैनौ । यो पनि भावी । तिमीले सम्झन्छौ– हामी रावण राज्यमा थियौं, अब राम राज्यमा जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । अहिले हामी पुरुषोत्तम संगमवासी हौं ।

ठीक छ, गृहस्थमा रहन सक्छौ । यति सबै यहाँ कहाँ रहन सक्छन् र । ब्राह्मण बनेर सबै यहाँ ब्रह्माको पासमा रहन सक्दैनन् । रहनु पनि आफ्नो घरमा नै छ, अनि बुद्धिमा सम्झनुपर्छ– हामी शूद्र होइनौं, ब्राह्मण हौं । ब्राह्मणहरूको चोटी कति थोरै छ । त्यसैले गृहस्थमा रहेर, शरीर निर्वाहको लागि धन्दा आदि गर्दै, केवल बाबालाई याद गर । हामी के थियौं, अब हामी पराइ राज्यमा बसेका छौं । हामी कति दुःखी थियौं । अब बाबा हामीलाई फेरि लिएर जानुहुन्छ, त्यसैले गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै, त्यो अवस्था जमाउनु छ । शुरूमा कति धेरै संख्यामा आए, फेरि तिनीहरूमध्य कति रहे, कति गए । तिम्रो बुद्धिमा छ– हामी आफ्नो राज्यमा थियौं, फेरि अहिले कहाँ आइपुगेका छौं । फेरि आफ्नो राज्यमा जान्छौं । तिमी लेख्दछौ– बाबा फलाना धेरै राम्रो, दिनहुँ आउँथ्यौ, अहिले फेरि आउँदैन । आउँदैन भने सम्झ विकारमा गिऱ्यो । फेरि ज्ञानको धारणा हुन सक्दैन । उन्नतिको बदला गिर्दै-गिर्दै पाई पैसाको पद पाउनेछ । कहाँ राजा, कहाँ नीच पद ! हुन त त्यहाँ सुख हुन्छ नै, तर पुरुषार्थ गरिन्छ उँच पद प्राप्त गर्नको लागि । उँच पद कसले पाउन सक्छ ? यो त सबैले बुझ्न सक्छन्, यतिबेला सबैले पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । किङ्ग महेन्द्र (भोपालको महेन्द्र भाइ) पनि पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । त्यो राजा (किङ्ग) पनि पाई पैसाको हो, यो त सूर्यवंशी राजधानीको हो । पुरुषार्थ यस्तो होस्, जसले गर्दा विजय मालामा आउन सकियोस् । बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– आफ्नो दिलमा जाँच गरिरहनुपर्छ– मेरो आँखा कहीं अशुद्ध त छैन ? यदि शुद्ध (सिविल) भइसक्यो भने बाँकी के चाहियो ? ठीक छ, विकारमा जाँदैनन्, तर केही न केही आँखाले धोका दिइरहन्छ । नम्बरवन हो काम, विकारी दृष्टि धेरै खराब हो, त्यसैले नाम नै छ– क्रिमिनल-आइज्ड, सिविल-आइज्ड । बेहदका बाबा बच्चाहरूलाई जान्नुहुन्छ नि– यसले के कर्म गर्छ, कति सेवा गर्छ ? फलानोको खराब दृष्टि अझै गएको छैन, अहिलेसम्म यस्तो गुप्त समाचार आउँछ । पछि गएर अझ एक्युरेट लेख्नेछन् । स्वयम्ले पनि महसुस गर्छन्, मैले यति समयसम्म झूटो बोलें, गिर्दै आएँ । ज्ञान पूरा बुद्धिमा बसेको थिएन । यही कारण थियो जसले गर्दा मेरो अवस्था बनेको थिएन । बाबासँग मैले लुकाउँथें । यसरी धेरैले लुकाउँछन् । सर्जनसँग ५ विकारहरूको बिमारी लुकाउनु हुँदैन, सत्य बताउनुपर्छ– मेरो बुद्धि उसतर्फ जान्छ, शिवबाबा तर्फ जाँदैन । बताउँदैनन् भने त्यो वृद्धि भइरहन्छ । अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, देही-अभिमानी बन, आफूलाई आत्मा सम्झ । आत्मा भाइ-भाइ हुन् । तिमी

कति सुखी थियौ, जब पूज्य थियौ । अब तिमी पुजारी दुःखी बनेका छौ । तिमीलाई के भयो ! सबैले भन्छन्– यो गृहस्थ आश्रम त परम्परादेखि चल्दै आएको छ । के राम-सीताका बच्चा थिएनन् र ! तर वहाँ विकारद्वारा बच्चा हुँदैनन् । अरे, त्यो हो नै सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ । वहाँ भ्रष्टाचारबाट जन्म हुँदैन, विकार थिएन । वहाँ यो रावण राज्य हुँदै हुँदैन, त्यो हो राम राज्य । वहाँ रावण कहाँबाट आयो ? मानिसहरूको बुद्धि बिल्कुल चट (शून्य) खातामा छ । कसले गऱ्यो ? मैले तिमीलाई सतोप्रधान बनाएको थिएँ, तिम्रो बेडा पार गरेको थिएँ, फेरि तिमीलाई तमोप्रधान कसले बनायो ? रावणले । यो पनि तिमीले भुलेका छौ । भन्दछन्– यो त परम्परादेखि चल्दै आएको हो, अरे, परम्परा पनि कहिलेदेखि ? कुनै हिसाब त बताऊन् । केही पनि बुझ्दैनन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– तिमीलाई कति राज्य-भाग्य दिएर गएको थिएँ । तिमीहरू धेरै खुशीमा थियौ, अरू कोही छँदै थिएनन् । क्रिश्चियन पनि भन्छन्– स्वर्ग थियो, चित्र पनि देवताहरूको छ, त्यो भन्दा पुरानो चीज छँदै छैन । सबैभन्दा पुराना यी लक्ष्मी-नारायण हुन् । सबैभन्दा पुरानो हुन् श्रीकृष्ण । सबैभन्दा नयाँ पनि श्रीकृष्ण थिए । पुरानो किन भनिन्छ ? किनकि बितिसक्यो नि । तिमी नै गोरो थियौ, फेरि कालो बन्यौ । कालो कृष्णलाई देखेर पनि बडो खुशी हुन्छन् । झूलामा कालो कृष्णलाई झुलाउँछन् । उनलाई के थाहा, गोरो कहिले थिए ? कृष्णलाई कति प्रेम गर्छन् ! राधाले के गरिन् (जसले गर्दा यति प्रेम गर्दैनन्) ?

बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी यहाँ सतको सङ्गमा बसेका छौ, बाहिर कुसङ्गमा गएपछि फेरि भुलिहाल्छौ । माया बडो प्रबल छ, गजलाई गोहीले खाइदिन्छ । यस्ता पनि छन्– अहिले नै छोड्न सक्छन् । अलिकति पनि आफ्नो अहंकार आएपछि उल्टै सत्यानाश गर्छन् । बेहदका बाबा त सम्झाइरहनुहुन्छ । यसमा निराश हुनु हुँदैन । बाबाले यस्तो किन भन्नुभयो, मेरो इज्जत गयो ! अरे, इज्जत त रावण राज्यमा चट भइसकेको छ । देह-अभिमानमा आउनाले आफ्नै नोक्सान गरिदिन्छन् । पद भ्रष्ट हुन पुग्छ । क्रोध, लोभ पनि खराब (क्रिमिनल) दृष्टिले हुन्छ । आँखाले चीज देख्छ, तब त लोभ आउँछ ।

बाबा आएर आफ्नो बगैंचा हेर्नुहुन्छ– कुन कुन प्रकारका फूल छन् । यहाँबाट गएपछि फेरि त्यस बगैंचामा फूलहरूलाई हेर्नुहुन्छ । शिवबाबालाई फूल पनि सधैं चढाउँछन् । उहाँ त हुनुहुन्छ निराकार, चैतन्य फूल । तिमी अहिले पुरुषार्थ गरेर यस्तो फूल बन्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ– मीठा-प्यारा बच्चाहरू, जे बित्यो, त्यसलाई ड्रामा भनिन्छ । नसोच । कति मेहनत गर्छन्, हुन त केही पनि हुँदैन । कोही पनि टिक्दैन । अरे, प्रजा पनि त चाहिन्छ नि । अलिकति सुन्यो भने त्यो प्रजा भयो । प्रजा त धेरै बन्नु छ । ज्ञान कहिल्यै विनाश हुँदैन । एक पटक सुन्यो– शिवबाबा हुनुहुन्छ, पुगिहाल्यो, प्रजामा आउनेछन् । भित्र तिमीलाई यो स्मृति आउनुपर्छ– हामी जुन राज्यमा थियौं, त्यो फेरि अब प्राप्त गरिरहेका छौं । त्यसको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । बिल्कुल एक्युरेट सेवा भइरहेको छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) शिवालयमा जानको लागि यी विकारहरूलाई निकाल्नु छ । यस वेश्यालयबाट दिल हटाउनु छ । शूद्रहरूको सङ्गतबाट किनारा हुनु छ ।

२) जे जस्तो भयो त्यसलाई ड्रामा सम्झेर कुनै पनि विचार गर्नु छैन । अहंकारमा कहिल्यै आउनु हुँदैन । शिक्षा मिल्दा कहिल्यै पनि निराश हुनु हुँदैन ।

वरदानः– **कर्म र योगको सन्तुलन (ब्यालेन्स) द्वारा आशीर्वाद (ब्लेसिङ्ग) को अनुभव गर्नेवाला कर्मयोगी भव**

कर्मयोगी अर्थात् हर कर्म योगयुक्त होस् । कर्मयोगी आत्मा सदैव कर्म र योगको सन्तुलन राख्नेवाला हुन्छ । कर्म र योगको सन्तुलन भएपछि हरेक कर्ममा बाबाद्वारा त आशीर्वाद मिल्छ नै, साथसाथै जसको सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँछन् उनीहरूबाट पनि आशीर्वाद मिल्छ । कसैले राम्रो काम गर्छ भने दिलदेखि आशीर्वाद निस्किन्छ, धेरै राम्रो छ । धेरै राम्रो मान्नु नै आशीर्वाद हो ।

स्लोगनः– सेकेण्डमा संकल्पहरूलाई स्थिर गर्ने अभ्यासले नै कर्मातीत अवस्थाको समीप ल्याउनेछ ।